

РЕШЕНИЕ

№ 266

гр. Бургас, 20.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, V ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и седми юни през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вяра Ив. Камбурова

Членове: Галя В. Белева

Димитър П. С.

при участието на секретаря Тания Н. Михова
като разгледа докладваното от Галя В. Белева Въззивно гражданско дело №
20222100500800 по описа за 2022 година

Производството е по чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по повод въззивна жалба вх.№ 13592/18.04.2022г. по описа на РС
Бургас, подадена от „Симекс“ ЕООД, ЕИК 102110133, със седалище и адрес на управление:
гр. Бургас, к/с “Славейков“, бл.150, вх.1, ет.1, представлявано от Стойко С. Трифонов,
против Решение № 496 от 22.03.2022г. постановено от РС Бургас по гр.д.№ 7730/2021 по
описа на същия съд.

С него „Симекс“ ЕООД е осъдено да заплати на Г. С. С., ЕГН *****, сумата от
2550,17 лева, с която дружеството неоснователно се е обогатило за сметка на ищеца С.,
който заплатил данъчни задължения на „Симекс“ ЕООД в този размер към ТД – Бургас на
НАП на 28.06.2021 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба на
02.11.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, както и 593,80 лева, представляващи разноси
по делото.

В жалбата са изложени оплаквания, че решението е неправилно, както и
необосновано.

Сочи се, че мотивите на първоинстанционния съд, че въззивното дружество се е
обогатило за сметка на въззиваемия са неправилни, тъй като обедняването на ищеца и
обогатяването на ответника в случая не произтичат от един и същи факт или от обща група
от факти, т.е. между тях липсва връзка на конекситет. Процесните задължения не са
изискуеми и съответно с плащането им, дружеството било лишено от правните

възможности да погаси задължението в удобен за него момент, или същото да бъде погасено по давност, или да бъде обжалвано. В тази връзка счита, че с процесното решение се достига до недопустимо принудително събиране на задължения. Изразява несъгласие с извода на съда, че ответникът се е обогатил чрез спестяване на имуществени разходи, които е следвало да стори, тъй като данъците били неизискуеми.

Счита за неправилно становището на съда, че ответникът бил неизправна страна към момента на сключване на договора за покупко-продажба на недвижимия имот, тъй като е подал декларация с невярно съдържание. Заявява, че в декларацията си по чл.264, ал.1 ДОПК, дружеството е декларирало, че няма подлежащи на принудително изпълнение задължения, което отговаря на истината, тъй като по отношение на процесните суми няма образувано производство по принудително изпълнение. Ищецът е имал възможност да се откаже от договора за покупко-продажба, ако е считал, че задълженията за данък са пречка отношенията му с банката кредитор. Намира, че ако наличието на данъчни задължения за дружеството – продавач е било толкова важно за купувача, това следвало да бъде договорено или в предварителния договор, или в договора за покупко-продажба.

Изразява недоволство от разширителното тълкуване от страна на съда на представено по делото доказателство, а именно удостоверение от ОББ АД от 18.06.2021г.

Счита, че съдът не е взел под внимание обстоятелството, че ищецът е заплатил процесната сума въз основа на собствените си взаимоотношения с банката – кредитор по повод учредяване на договорна ипотека. Намира за неоснователен извода на съда, че ищецът е обеднял поради заплащането на процесната сума, тъй като същият е имал възможността просто да се откаже от имота. Изразява становище, че не само не е налице обогатяване за дружеството, но че и самото то е претърпяло загуба, продавайки имота на ищеца.

Твърди, че за да е налице обогатяване за дружеството чрез спестяване на разходи, следва тези разходи да бъдат действително дължими и да не съществува възможност за тяхното възстановяване или опрощаване. Заплатеният от ищеца данък не може да се счита за разход, защото дружеството е имало възможността да обжалва въпросния данък като недължим, или същият да бъде опростен.

Моли решението да бъде отменено, като а вместо него да се постанови ново, с което исковата претенция да бъде отхвърлена. Претендира разноски.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от адв. Петя Колева – процесуален представител на Г. С. С..

С него жалбата се оспорва като неоснователна. Въззиваемият счита обжалваното решение за правилно и законосъобразно. Заявява, че в производството пред първоинстанционния съд ищецът безспорно е установил факта на обогатяване на ответното дружество чрез спестяване на имуществени разходи за дължими данъци, които са заплатени от С.. Също така безспорно е установено, че обедняването и обогатяването произтичат от обща група факти, а именно договорът за покупко-продажба на недвижим имот, продажната цена по който следва да бъде платена с лични средства на купувача и с банков кредит срещу учредяване на ипотека в полза на банката след погасяване на изискуеми данъчни задължения за имота. Въпреки наличието на задължения, дружеството бездействало и не е

заплатило дължимите от него данъци.

Счита за несъстоятелни доводите в жалбата относно неизискуемостта на данъчните задължения, тъй като видно от приложената към исковата молба справка за задълженията на дружеството, всички те са с настъпил падеж към датата на извършеното плащане и дружеството вече било в забава.

Изразява несъгласие с оплакванията в жалбата относно невъзможността за дружеството да обжалва начисления данък, или задължението му да бъде погасено по давност. Намира за ирелевантен довода, че неплащането на данъка рефлектирало само в отношенията между купувача и банката, като заявява, че е налице изрично съгласие на управителя на дружеството, че продажната цена ще бъде заплатена по банков път чрез банков кредит.

Счита, че представеното по делото удостоверение от 18.06.2021г. е кредитирано правилно от съда.

Иска от съда въззивната жалба да бъде оставена без уважение. Претендират се разноси.

В съдебното заседание, проведено пред въззивната инстанция, управителят на въззивното дружество Трифонов поддържа становището, че искът е неоснователен. Сочи, че не е налице неоснователно обогатяване. Заявява, че ищецът е заплатил текущи задължения на дружеството, за да получи кредит и да не бъде развалена сделката, поради което намира, че е налице основание за плащането на тези задължения и плащането е изцяло в интерес на ищеца. Счита, че въззиваемият неправилно заявява, че задълженията са подлежали на принудително изпълнение. Подчертава, че на 21.06.2021г. въззивното дружество е изпълнило задължението си и е прехвърлило имота на ищеца, а на същата дата е вписана и ипотеката. Моли първоинстанционното решение да бъде отменено.

Процесуалният представител на въззиваемия пледира решението да бъде потвърдено като правилно, законосъобразно, съобразено с целия доказателствен материал. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение.

По допустимостта на производството Бургаският окръжен съд приема следното:

Въззивната жалба е подадена против подлежащ на обжалване съдебен акт, в законоустановения срок, от законния представител- настойник на страна, която има правен интерес да го обжалва. Жалбата отговаря на изискванията на чл.260 и 261 ГПК и е допустима, поради което следва да се разгледа по същество.

Бургаският окръжен съд, след като обсъди доводите на страните въз основа на събраните по делото доказателства и относимите разпоредби на закона, приема от фактическа страна следното:

Г. С. С. е предявил пред Районен съд- гр.Бургас осъдителен иск против „СИМЕКС“ ЕООД за сумата от 2550,17 лв., представляваща заплатено от него задължение на ответника към ТД на НАП.

Сочи се, че на 21.06.2021г. ищецът и Е.Й. закупили недвижим имот от ответното дружество, за което бил съставен нотариален акт. Ответното дружество декларирало пред нотариуса, че няма непогасени задължения за данъци, мита и задължителни осигурителни

вноски. На същия ден върху имота била учредена договорна ипотека в полза на банка „ОББ“ АД, тъй като по-голямата част от продажната цена следвало да бъде заплатена чрез банков кредит от същата банка. Въпреки вписаната договорна ипотека, банката-кредитор блокирала цялата сума по кредита, поради това, че било установено задължение на дружеството-продавач към ТД на НАП, като било поставено условие това задължение да бъде погасено. Въпреки многобройните разговори между страните ответното дружество не заплатило дължимата сума, макар че лично управителят му на 28.06.2021г. представил на ищеца справка, от която се установявали задълженията на дружеството към същата дата. Принуден от бездействието му, на 28.06.2021г. ищецът заплатил дължимите от ответника данъци и такси към ТД на НАП в размер на 2550,17 лв. След това ищецът многократно разговарял с управителя на ответното дружество сумата да му бъде възстановена, като го уведомил за искането си чрез телепоща и нотариална покана.

Претендира връщане на платената сума, с която ответното дружество се е обогатило неоснователно за негова сметка като си е спестило средства, дължими от него като данъчен субект, ведно със законната лихва от подаването на исковата молба до изплащането на задължението. Ангажира доказателства.

Правното основание на предявения главен иск е чл.59, ал.1 ЗЗД, а на претенцията за обезщетение за забавено плащане- чл.86, ал.1 ЗЗД.

Ответното дружество е представило отговор на исковата молба, с който е оспорило исковете като неоснователни. Твърди, че искът е недопустим, тъй като разпоредбата на чл.59 ЗЗД е субсидиарна форма на защита, която може да се упражни при липса на друга правна възможност за защита, а в случая това не било налице. Ищецът можел да търси защита на правата си посредством и във връзка със сключените предварителни договори и окончателния такъв. Ако за ищеца било от значение обстоятелството, продавачът да няма задължения, той следвало да договаря този факт към момента на сключването на договорите между страните.

Оспорва твърдението, че бил неизправна страна към момента на сключването на договора за покупко-продажба, подавайки декларация със съдържание, което не отговаря на обективната действителност. Сочи, че в декларацията по чл.264, ал.1 ДОПК било декларирано, че дружеството-продавач няма подлежащи на принудително изпълнение задължения. От представената справка било видно, че дружеството има задължения, но по отношение на тях няма образувано производство по принудително събиране.

Оспорва и твърденията, че между страните са водени многобройни разговори. Проведени били два-три разговора, единият- по инициатива на дружеството, за да се запознае с претенциите на ищеца, като било отправено искане към последния адвокатската покана да бъде изпратена по куриер. Твърди, че ищецът заявил, че Трифонов е бизнесмен и от него могат да се изкарат пари, което поведение счита за недопустимо.

По същество намира иска за неоснователен. В отношенията между страните, свързани с прехвърлянето на недвижимия имот на 21.06.2021г. ответната страна била изцяло изправна и добросъвестна. Крайният срок за плащане на продажната цена бил 26.06.2021г., а в действителност същата постъпила в полза на продавача едва на

30.06.2021г., от което следвало, че купувачите са неизправната страна по договора, за което не са заплатили никакви неустойки и обезщетения за забава. По повод твърдението на ищеца, че отпускането на банковия кредит било поставено в зависимост от установените задължения на ответното дружество, ответникът твърди, че в чл. II от нотариалния акт било уговорено, че неотпускането или неусвояването на кредита не освобождава купувачите от задължението им за заплащане на пълния размер на продажната цена до 26.06.2021г. Сочи, че преди сключването на сделката от банката е било издадено удостоверение, с което продавачът бил уведомен, че банковия кредит ще бъде отпуснат при определени условия, сред които не фигурирало наличието, съответно- липсата, на задължения, още повече подлежащи на принудително изпълнение.

На следващо място са развити доводи, че ищецът черпи права от своите действия, изразяващи се в заплащане на една определена парична сума в полза на трето лице, като обвързва и обосновава заплащането и с настъпването на други фактически и правни последици- отпускането на ипотечния кредит. Настъпването на тези събития обаче било следствие отношенията между ищеца и банката, въз основа на водени между тях преговори за сключването и учредяването на договорна ипотека. Намира за недопустимо и неоснователно искането ответното дружество да бъде поставено в положение на длъжник на ищеца в следствие действия, извършени от последния. Заявява, че твърдението на ищеца, че е намалил имуществото си за сметка на ответното дружество, предвид извършеното плащане, е абсолютно неоснователно, понеже ищецът извършил плащането и обеднял за свои цели и нужди и по никакъв начин това не може да бъде свързано с поведението на ответното дружество. Акцентираща, че обедняването и обогатяването произтичат от коренно различни групи факти и обстоятелства, поради което не са налице всички материално-правни предпоставки за уважаване на претенцията на ищеца. Неправилно било и твърдението на ищеца, че ответното дружество се е обогатило като е спестило заплащането на разходи. Сумата от 2550,17 лв. представлявала данък, начислен на дружеството съгласно подадена от него данъчна декларация. В трайно установената съдебна практика, за да се счете, че е налице спестяване на разходи, било необходимо тези разходи да бъдат действително дължими и да не съществува възможност за тяхното връщане, възстановяване и опрощаване. Начисленият от ТД на НАП данък можело да бъде обжалван като недължим от дружеството, можело да се сключи споразумение с НАП и да се стигне до опрощаване на част от дължимия данък. Ето защо ответникът счита, че сумата, платена от ищеца на 28.06.2021г. не можело да се счете за разход и да се вмени като тежест за заплащане от страна на ответното дружество, което разполагало и разполага с правото си на защита спрямо установените задължения на ТД на НАП.

Ето защо моли, в случай, че искът се приеме за допустим, той да бъде отхвърлен. Ангажира доказателства.

Районният съд е приел писмените доказателства, представени от страните.

С обжалваното решение съставът на районния съд е уважил исквете и е осъдил ответника да заплати претендираната сума, ведно със законната лихва, ведно с разноските по делото.

Приел е, че към 28.06.2021г. ответното дружество имало данъчни задължения в размер на 2550,17 лв., които не били платени. Липсвали доказателства в по-късен момент с акт на данъчната администрация или съдебен акт да е било прието, че сумата не е дължима от „СИМЕКС“ ЕООД, респективно- че се дължи по-малка сума. Ответникът не оспорвал, че е платено негово данъчно задължение, като между страните не съществувала облигационна връзка, която задължавала С. да стори това. Установено било, че купувачите по договора за покупко-продажба следвало да платят на продавача продажната цена в пълен размер до 26.06.2021г. Посочил е още, че ако частта от продажната цена в размер на 90000 лв. е била преведена на продавача от банката до 26.06.2021г., респективно- ако остатъкът от кредита е бил преведен на кредитополучателя С., то последният не би имал причина да погасява данъчни задължения на ответното дружество. Приел е също, че банката е превела на ответника сумата от 90000 лв., предвид липсата на твърдения от ответника в обратна насока. Счел е, че изразът „права в полза на трети лица“, посочен в удостоверението на банката от 18.06.2021г. следва да се тълкува разширително, т.е. не само при установяване на вещни права, но и че при установяване на изискуеми облигационни такива на трети лица срещу ответното дружество банката не би изплатила сумата на продавача. Затова е приел, че наличието на данъчни задължения на ответното дружество е било пречка пред купувачите да изпълнят задължението си да заплатят продажната цена в пълен размер, респективно- да получат кредит.

Предвид изложеното, районният съд е приел, че ответникът се е обогатил чрез спестяване на имуществени разходи, които следвало да бъдат направени /да плати дължимите си данъци/, но били направени от ищеца С. /който платил данъците/ и така имуществото на последния било намалено. Според първоинстанционния съд, обедняването и обогатяването се намират във връзка на конекситет, тъй като произтичат от обща група факти- договор за покупко-продажба на недвижим имот, по който продажната цена трябвало да бъде заплатена от купувачите, единият от които бил ищеца, с лични средства и чрез банков кредит, отпуснат срещу учредяване на ипотека в полза на банката, която превеждала средства на кредитополучателя и на продавача след погасяване на изискуеми данъчни задължения на последния, което обаче било сторено от единия от купувачите.

При служебната проверка извършена на основание чл.269 ГПК въззивната инстанция намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Постановено е от надлежен състав, в предвидената от закона форма, съдържанието му е ясно и разбираемо.

Решението е постановено по допустим иск, тъй като в случая ищецът не разполага с друго средство за защита на твърдените от него права /сочените от ответника облигационни отношения- предварителен договор и окончателен договор за покупко-продажба, обективизиран в нотариалния акт, не уреждат отношения между страните, касаещи погасяване на задължения на продавача от страна на купувача/. Следователно, налице е процесуалната предпоставка по чл.59, ал.2 ЗЗД за допустимост на предявения иск.

Ето защо, спорът следва да се разгледа по същество.

От фактическа страна се установява следното:

Безспорно е, че на 21.06.2021г. ответното дружество е продало на ищеца и трето за делото лице, недвижим имот в гр. Бургас, като договорът за покупко- продажба е обективиран в нотариален акт №813, т.V, рег.№5038, дело №684/2021г. по описа на нотариус Надежда Маркова /л.9-10 от делото на БРС/. В нотариалния акт изрично е записано, че продавачът е съгласен остатъкът от продажната цена / който представлява е 9/10 от стойността на имота/, да бъде изплатен по негова банкова сметка в „Юробанк България“ АД в срок до 26.06.2021г., чрез банков кредит, отпуснат на купувачите, след представянето на надлежно вписан нотариален акт за продажба, след вписване в полза на ОББ АД на ипотека, която да е първа по ред, установено посредством удостоверение от Службата по вписванията- гр.Бургас. Посочено е още, че удостоверението от СВ- гр.Бургас следва да е видно, че върху имота, предмет на договора за продажба няма вписани други права и тежести в полза на трети лица, противопоставими на банката.

Горните изисквания, установени от банката, са били сведени до знанието на продавача и посредством удостоверение от 18.06.2021г., издадено от ОББ АД /л.35/.

На 21.06.2021г. е учредена договорна ипотека №817, т. V, рег.№5053, дело №687/21г. на нотариус Маркова, за обезпечение на задълженията на купувачите към ОББ АД по договор за кредит от 17.06.2021г.

Не се спори също, че по искане на банката- кредитор, на 28.06.2021г. ищецът е заплатил в полза на ТД на НАП сумата от 2550,17 лв., включваща данъци и приходи за централния бюджет, дължими от продавача „Симекс“ ЕООД /квитанция на л.8/. От обясненията на страните се изяснява, че едва след това- на 30.06.2021г., банката е превела остатъка от продажната цена на апартамента на продавача.

На 8.10.2021г. управителят на ответното дружество е получил покана от ищеца за доброволно изпълнение /заплащане/ на процесната сума, за която се твърди, че ответното дружество неоснователно се е обогатило за сметка на ищеца.

При тези факти, съдът приема следните правни изводи.

Съгласно Постановление № 1 от 28.05.1979 г. на Пленума на ВС, когато не са налице елементите на някой от трите фактически състава на чл. 55, ал. 1 ЗЗД и когато въобще липсва друга възможност за правна защита, а е увеличено без основание имуществото на едно лице за сметка на имуществото на друго лице, обеднелият разполага с иска по чл. 59 ЗЗД. В същото постановление се приема, че обедняването и обогатяването могат да са последица на един факт или на повече факти, поради което по делата за неоснователно обогатяване по чл. 59 ЗЗД следва да се изяснява дали обедняването на ищеца и обогатяването на ответника произтичат от един общ факт, или от обща група факти. Разяснено е още, че обогатяване е налице не само при увеличаване имуществото на едно лице, но и когато са му спестени средства за сметка на имуществото на друго лице.

Следователно, за да се уважи иска по чл.59, ал.1 от ЗЗД е необходимо да се установи обедняването на ищеца, обогатяването на ответника и връзката между тях- наличието на общ факт или обща група от факти, от които произтичат обедняването и обогатяването.

Съгласно императивната разпоредба на чл. 264, ал. 1, изр. 1 ДОПК, прехвърляне на вещни права върху недвижими имоти се допуска след представяне на писмена декларация

от прехвърлителя, че няма непогасени подлежащи на принудително изпълнение задължения за данъци, мита и задължителни осигурителни вноски.

Безспорно е, че към датата на сключване на процесния договор за покупко- продажба, законният представител на ответното дружество е декларирал, че дружеството няма непогасени подлежащи на принудително изпълнение задължения за мита, данъци и задължителни осигурителни вноски /така- декларация на л.21/.

От приетата по делото справка /л.17-20/, за която не е спорно, че е била предоставена на ищеца от ответника, е видно, че към 28.6.2021г. ответното дружество „Симекс“ ЕООД е дължало данъци и други приходи за централния бюджет в размер на 2344,34 лв., както и 205,83 лв. лихви, или общо 2550,17 лв. /в главницата не са включени осигурителни вноски ДОО, осигурителни вноски НЗОК, осигурителни вноски и свързани с тях наказателни лихви за ДЗПО, принудително събиране на публични вземания/. Всички задължения /с изключение на последните две суми, съответно в размер на 47,37 лв. и 46,97 лв./ са били със срокове за плащане преди 21.06.2021г., а последните две- със срок за плащане до 25.06.2021г.

Ео защо, неоснователно е възражението на ответника, че процесните задължения не били изискуеми. Както и по- горе се посочи, всички задължения на ответника са били изискуеми, тъй като към датата на погасяването им от ищеца падежът им е настъпил /т.е. срокът за доброволното им погасяване от ответника е бил изтекъл/.

Неоснователно е възражението на ответника, че платените от ищеца негови непогасени публични задължения не подлежали на принудително изпълнение. По смисъла на чл.264, ал.1 ДОПК „подлежащи на принудително изпълнение задължения” представляват непогасените в срока за доброволно изпълнение публични задължения /така чл.209, ал.2 от ДОПК/, независимо дали същите са установени с влезли в сила актове /например ревизионен акт и др./ или въз основа на декларация на задълженото лице, както е в случая/. Този извод следва от граматическото тълкуване на фразата „няма подлежащи на принудително изпълнение задължения”. В обратната хипотеза, застъпена от ответника /която не се споделя от съда/, нормата би гласяла „няма задължения, за които е предприето принудително изпълнение”.

Несъстоятелно е и възражението на ответника, че с плащането, извършено от ответника, е бил лишен от възможността да погаси задълженията в удобен за него момент, да ги обжалва или същите да бъдат погасени по давност.

Съгласно чл.265 ДОПК нотариус, респективно- съдия по вписванията, който състави, съответно разпореда да се впише акт без представена декларация по чл.264, ал.1 ДОПК или при неспазване разпоредбата на чл. 264, ал. 4 ДОПК, отговаря солидарно за заплащане на задълженията, дължими от прехвърлителя или от учредителя. При съвкупната преценка на разпоредбите на чл.264, ал.1 и ал.4 ДОПК става ясно, че целта на декларирането на липсата /или наличието/ на подлежащи на принудително изпълнение задължения, е към датата на извършване на разпоредителната сделка, тези задължения да бъдат погасени /така чл.264, ал.4, предл.1 ДОПК, която хипотеза касае доброволното им плащане от продавача/ или тези задължения да бъдат погасени от продажната цена, в която хипотеза това следва да стори купувача /така чл.264, ал.4, предл.2 ДОПК/. Т.е. законът не

дава правна възможност на прехвърлителя да прецени дали и кога да погаси публичните си задължения.

В случая е безспорно, а и се установява от приложената декларация по чл.264, ал.1 ДОПК, че ищецът, в качеството му на купувач, е погасил публичните задължения на ответника след сключването на сделката, поради недобросъвестното поведение на ответника, състоящо се в невярното деклариране на правно- релевантни за извършване на прехвърлителната сделка обстоятелства, поради което ответникът не би могъл да черпи права от това свое поведение.

Несъстоятелно е и възражението на ответника, че плащането на задълженията му от ищеца е на правно основание. Действително, налице е житейски интерес на ищеца да погаси подлежащите на принудително изпълнение публични задължения на ответника, за да бъде изпълнено условието на банката за превеждане по сметка на ответника на остатъка от цената, а така също и предвид разпоредбата на чл.264, ал.5 ДОПК, която предвижда относителна недействителност на извършената разпоредителна сделка при нарушаване изискванията на чл.264, ал.1 и ал.4 ДОПК. Основателно е становището на ответника, че това условие не фигурира изрично нито в нотариалния акт, нито в уведомлението от банката до продавача. То обаче се подразбира, тъй като е елемент от специфичните изисквания на закона, за които нотариуса следи при извършването на разпоредителната сделка, а съдията по вписванията- при вписването ѝ. Видно е от съдържанието на нотариалния акт за покупко-продажба, че ответникът се е съгласил с изискванията на банката за превеждане на остатъка от продажната цена, част от които са съставянето на нотариалния акт за покупко-продажбата и надлежното вписването на сделката, които обстоятелства биха били налице, ако ответникът бе изпълнил добросъвестно задълженията си, произтичащи от чл.264, ал.1 и ал.4 ДОПК.

Този интерес на ищеца обаче не представлява правно основание на извършеното плащане, понеже ищецът, в качеството на купувач, няма нито договорно, нито по силата на закона задължение след сключването на прехвърлителната сделка да погаси подлежащите на принудително изпълнение задължения на ответника, които противоправно не са били декларирани от последния.

С оглед изложеното, въззивният съд намира, че по делото е доказано обедняването на ищеца, чрез заплащане на публични вземания на ответното дружество в размера на процесните суми, с които имуществото на ищеца е намаляло.

Налице е и обогатяване на ответника, който е спестил разходи в размер на платените от ищеца публични задължения, които, като добросъвестна страна по договора за покупко-продажба, ответникът е бил длъжен да погаси към датата на сключването на сделката и да представи декларация по чл.264, ал.1 ДОПК, че няма неподлежащи на принудително изпълнение задължения, или като получи по- малка сума за продадения имот /намалена със стойността на публичните му задължения/ в случай, че бе декларирал наличието на публични задължения в съответствие с чл.264, ал.4 ДОПК.

Налице е и връзка на конекситет между обедняването и обогатяването, тъй като същите произтичат от обща група от факти- невярно декларирани обстоятелства по чл.264,

ал.1 ГПК от ответника за липса на подлежащи на принудително изпълнение задължения на ответното дружество и сключения въз основа на невярната декларация по чл.264, ал.1 ГПК и вписан в Службата по вписванията договор за покупко- продажба, което е довело до обоснован отказ на банката да преведе остатъка от дължимата сума на ответника- продавач.

Ето защо искът по чл.59, ал.1 е основателен, поради което следва да бъде уважен, като ответникът бъде осъден да заплати на ищеца процесната сума, ведно със законната лихва от подаването на исковата молба.

Ирелевантни, а и голословни са твърденията на ответника, че ищецът е заявил, че ответникът е бизнесмен и от него могат да се изкарат пари

Тъй като фактическите и правни изводи на двете инстанции съвпадат, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

С оглед отхвърлянето на жалбата, въззивникът следва да заплати на въззиваемия разносните за настоящото производство- 490,80 лв. с ДДС, представляващи платено адвокатско възнаграждение съобразно приложените доказателства, удостоверяващи действителното му плащане- договор за правна защита, преводно нареждане и фактура.

На основание чл.280, ал.3, т.1, предл.1 ГПК решението не подлежи на обжалване.

Мотивиран от гореизложеното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 496 от 22.03.2022г. по гр.д. № 7730 по описа за 2021г. на РС- Бургас.

ОСЪЖДА „Симекс“ ЕООД, ЕИК 102110133, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас, к/с “Славейков“, бл.150, вх.1, ет.1, представлявано от Стойко С. Трифонов да заплати на Г. С. С., ЕГН *****, сумата от 490,80 лв. с ДДС, представляваща деловодни разноски- адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____